

Overweging 5 mei 2019 - Bevrijdingsdag

Handelingen van de apostelen 5,27b-32.40b-41 en Johannes 21, 1-19

Na Jezus' dood en begrafenis keren de leerlingen terug naar Galilea waar ze hun werk als vissers weer oppakken. Hoe ze ook zwoegen en sloven; die nacht vangen ze niets. De netten blijven leeg. Ze zijn teleurgesteld en moe. Iets wat wij allemaal wel herkennen wanneer alles tegen zit in ons leven. Het is als een donkere nacht in je ziel. Dan staat in het ochtendlicht op het strand een vreemdeling. Die vraagt: 'Hebben jullie soms iets te eten?' Nee, antwoordden ze. Ze staan met lege handen. Als de vreemdeling suggereert om het net uit te werpen aan de rechterkant – de goede kant - vangen ze onverwacht zo veel grote vissen dat ze het net niet meer omhoog kunnen trekken. Op dat ogenblik is het Johannes, de geliefde leerling die als eerste reageert en in de vreemdeling op het strand Jezus herkent. Hij zegt tegen Petrus: 'Het is de Heer'. Tijdens de periode dat de apostelen met Jezus waren rondgetrokken is er tussen Jezus en Johannes een diepe vriendschap gegroeid. In de wonderbaarlijke vangst zien zijn ogen, horen zijn oren en zegt zijn hart hem waar de anderen nog geen weet van hebben en herkent hij Jezus. Iets dergelijks herkennen wij ook in ons eigen leven of zien wij bij anderen gebeuren: Liefde, échte vriendschap maakt je veel gevoeliger om dingen op te merken of mensen aan te voelen. Het is de liefde die échte relaties mogelijk maakt. De andere leerlingen hebben nog wat meer tijd nodig. Maar als ze zien hoe Jezus voor voedsel zorgt, het vuurtje met brood en vis, moet hen dat aan de wonderbare spijziging hebben herinnerd. Ook zij weten nu dat het de Heer is, al durven ze hem dat niet te vragen. Het blijft een kwestie van vertrouwen, van geloof. Jezus had zijn leerlingen destijds bij het Laatste Avondmaal een Helper beloofd, de Geest om zijn zending verder uit te dragen. Nu roept hij Petrus, die hij aanstelt als verantwoordelijke van de groep. Jezus vraagt niet naar diploma's, opleiding en vaardigheden van Petrus. Iets wat in onze maatschappij erg belangrijk is. Maar Jezus wil wél weten hoe zit met de relatie tussen ons. Die vraag lijkt voor hem wel héél belangrijk. Tot driemaal toe vraagt Jezus: 'Simon, heb jij Mij lief?' En Simon Petrus antwoordt steeds opnieuw: 'Ja, Heer, U weet dat ik van U houd'. Maar als Jezus het de derde maal vraagt, wordt Petrus zich plots bewust van zijn diepste kern: zijn donkere kant. Een kant die wij trouwens allemaal hebben. Het is alsof hij plots naakt voor de Heer staat. En dan kan hij slechts stamelen: 'Heer, Gij weet alles; Gij weet dat ik U bemin' Hier valt alle camouflage weg. Hier is totale openheid. Jezus weet ook hoe zwak Petrus ooit is geweest toen hij plechtig verklaarde: 'Ik ken die mens niet'. Ondanks zijn zwakke, donkere kanten blijft Jezus in Petrus geloven en gaat Hij met hem in zee, maar wel op één voorwaarde: dat er liefde is die verbondenheid mogelijk maakt. Het is precies die band met Jezus, die we terugvinden in de eerste lezing van vandaag. Daarin hoorden we het verhaal van de apostelen die voor de hogepriester worden gebracht. De hogepriester had hen uitdrukkelijk verboden in de naam van Jezus onderricht te geven. Maar zijn liefde had hen zo diep geraakt, dat zij iedereen willen laten delen in dat ongelooflijk goede nieuws. Ze antwoordden: 'Men moet God meer gehoorzamen dan de mensen'. Jezus was destijds wel bezorgd om zijn vrienden, maar Hij bleef in Hen geloven en gaf hen hoop en vooral kracht om zijn levenswerk voort te zetten. Wat een rijk verhaal is dit evangelie: over kwetsbare mensen die na tegenslag het leven weer proberen op te pakken, en zich opnieuw hervinden door toedoen van een ander, een vreemdeling, een naaste, de Heer. In zijn lied 'Ken je mij', schrijft Oosterhuis: Alléén Hij, de Ene kent mij, Hij doorgrondt mij. Alleen Hij kan mij hebben als ik geen licht geef, als ik niet mooi ben en er geen bron ontspringt in mijn diepte. Ik mag onzeker zijn en kanten hebben waar ik zelf van schrik. Hij, de Ene, mag ze kennen en Hij zal mij troosten en bemoedigen. En soms reflecteert een bijzonder mens, een naaste, iets van dat goddelijke verstaan van wie ik ben en is in staat iets te bieden van die veiligheid. Ik mag zijn zoals ik ben, in alle onvolmaaktheid.... Dat is een genade.